

**Η ΑΛΛΗ ΜΙΣ
ΜΠΡΙΤΖΕΡΤΟΝ**

— — — — —
JULIA QUINN

Elxis

Για την Έμιλι.
Δεν θα τα κατάφερνα χωρίς εσένα – το λέω και το εννοώ.

Και για τον Πολ.
Πες μου πάλι,
προς τα πού φυσάει ο άνεμος;

Αρχές καλοκαιριού του 1786

Ηνεαρή Πόπι Μπρίτζερτον, παρόλο που είχε μεγαλώσει σε νησί, στην Αγγλία, στο Σόμερσετ για την ακρίβεια, είχε βρεθεί ελάχιστες φορές σε κάποια παραλία – γεγονός εντελώς παράδοξο.

Ωστόσο, αυτό δεν σήμαινε ότι δεν ήταν εξοικειωμένη με το υδάτινο στοιχείο.

Το σπίτι της οικογένειάς της βρισκόταν κοντά σε μια λίμνη και οι γονείς της είχαν επιμείνει όλα τα παιδιά τους να μάθουν να κολυμπάνε. Ή, πιο σωστά, είχαν επιμείνει όλοι οι γιοι τους να μάθουν να κολυμπάνε. Η Πόπι, η μοναχοκόρη της οικογένειας, δυσανασχετούσε στην ιδέα ότι θα ήταν το μόνο μέλος της οικογένειας Μπρίτζερτον που θα πνιγόταν σε ναυάγιο. Αυτό το είπε στους γονείς της –ακριβώς με αυτά τα λόγια– λίγο πριν σταθεί δίπλα στους τέσσερις αδελφούς της στην άκρη του νερού και βουτήξει μέσα.

Είχε μάθει κολύμπι πιο γρήγορα από ό,τι οι τρεις από τους τέσσερις αδελφούς της (δεν ήταν δίκαιο να τη συγκρίνουν με τον μεγαλύτερο. Ήταν απολύτως λογικό εκείνος να εξοικειωθεί πιο γρήγορα) και μέχρι σήμερα ήταν, κατά τη γνώμη της, η καλύτερη στο κολύμπι απ' όλους στην οικογένειά της. Το γεγονός ότι αυτό μπορεί να το είχε πετύχει τόσο από πείσμα όσο και χάρη στο ταλέντο της δεν είχε σημασία. Το σημαντικό ήταν πως είχε μάθει να

κολυμπάει. Θα το είχε κάνει ακόμα και αν οι γονείς της δεν της είχαν πει την πρώτη φορά να καθίσει και να περιμένει υπομονετικά στο γρασίδι.

Μάλλον.

Σήμερα, όμως, δεν θα κολυμπούσε. Μπροστά της βρισκόταν η θάλασσα, τα Στενά της Μάγχης. Το κρύο και αφιλόξενο νερό δεν θύμιζε σε τίποτα τη γαλήνια λίμνη κοντά στο σπίτι της. Η Πόπι μπορεί να ήταν αντιδραστική, αλλά δεν ήταν ηλίθια. Και αφού ήταν μόνη της, δεν είχε να αποδείξει τίποτα σε κανέναν.

Άλλωστε, το καταδιασκεδάζε με την εξερεύνηση της παραλίας. Η απαλή άμμος κάτω από τα πόδια της και η αφάδα της αλμύρας στον αέρα ήταν για εκείνη κάτι εξωτικό. Ένιωθε σαν να βρισκόταν στην Αφρική.

Εντάξει, ίσως όχι ακριβώς στην Αφρική, σκέφτηκε καθώς μασουλούσε μια μπουκιά από το αγγλικό τυρί με την πολύ γνωστή γεύση που είχε πάρει μαζί της. Πάντως, αυτό το περιβάλλον ήταν κάτι καινούριο, μια αλλαγή, κι αυτό έπρεπε να έχει κάποια σημασία.

Ειδικά τώρα που η ζωή της ήταν ίδια όπως πάντα.

Κόντευε Ιούλιος. Η δεύτερη σεζόν της Πόπι στο Λονδίνο –στην οποία είχε καταφέρει να συμμετάσχει χάρη στην ευγενική χορηγία της αριστοκράτισσας θείας της, της λαίδης Μπρίτζερτον– είχε μόλις ολοκληρωθεί. Στο τέλος της, η Πόπι βρισκόταν στο ίδιο σημείο με την έναρξή της. Ανύπαντρη και χωρίς προτάσεις για αρραβώνα.

Επίσης, βαριόταν λιγάκι.

Σκεφτόταν ότι θα μπορούσε να είχε μείνει στο Λονδίνο όσο θα διαρκούσαν οι τελευταίες κοινωνικές εκδηλώσεις, με την ελπίδα τελικά να γνωρίσει κάποιον που δεν είχε γνωρίσει μέχρι τότε (κάτι μάλλον απίθανο). Θα μπορούσε να είχε αποδεχτεί την πρόσκληση της θείας της να πάει στο Κεντ, για την ελάχιστη πιθανή περίπτωση

να της άρεσε κάποιος από τους ανύπαντρους κυρίους που θα τύχαινε να παρευρεθούν σε δείπνο (κάτι ακόμα πιο απίθανο). Αλλά αυτό θα απαιτούσε η Πόπι να σφίξει τα δόντια και να προσπαθήσει να κρατήσει το στόμα της κλειστό (αυτό ήταν το πιο απίθανο από όλα), όταν η θεία Αλεξάνδρα θα ήθελε να μάθει τον λόγο της απόρριψης ενός ακόμα επίδοξου μνηστήρα.

Όλες οι επιλογές που είχε στη διάθεσή της ήταν η μία πιο βαρετή από την άλλη, αλλά ευτυχώς την είχε σώσει η αγαπημένη της παιδική φίλη, η Ελίζαμπεθ, που είχε μετακομίσει στο Τσάρμουθ αρκετά χρόνια νωρίτερα μαζί με τον σύζυγό της, τον καταδεκτικό βιβλιοφάγο Τζορτζ Άρμιτατζ.

Ο Τζορτζ, όμως, είχε χρειαστεί να πάει στο Νορθάμπερλαντ για κάποιο επείγον οικογενειακό ζήτημα, τις λεπτομέρειες του οποίου η Πόπι ποτέ της δεν κατάλαβε. Έτσι, η Ελίζαμπεθ είχε μείνει μόνη στο παραθαλάσσιο σπίτι της, εξίμισι μηνών έγκυος. Επειδή έπληττε και ένιωθε σαν έγκλειστη, είχε προσκαλέσει την Πόπι να μείνει εκεί όσο ήθελε. Η Πόπι δέχτηκε με χαρά. Οι δυο φίλες θα ήταν πάλι όπως τον παλιό καιρό.

Η Πόπι έβαλε στο στόμα της άλλη μια μπουκιά τυρί. Βέβαια, κάτι είχε αλλάξει. Η κοιλιά της Ελίζαμπεθ, που είχε γίνει τεράστια. Αυτό ήταν κάτι καινούριο.

Σήμαινε ότι η Ελίζαμπεθ δεν θα μπορούσε να τη συνοδεύει στις καθημερινές εξορμήσεις της στην ακτή, αλλά αυτό δεν αποτελούσε πρόβλημα. Η Πόπι ήξερε ότι δεν είχε τη φήμη ντροπαλής κοπέλας και, παρόλο που της άρεσαν οι κοινωνικές συναναστροφές, απολάμβανε να περνάει χρόνο μόνη της. Και μετά από μήνες ολόκληρους στο Λονδίνο, όπου το μόνο που έκανε ήταν να κουβεντιάζει κατά τη διάρκεια διάφορων εκδηλώσεων της αριστοκρατίας, της άρεσε η ιδέα ότι ο θαλασσινός αέρας θα τη βοηθούσε να καθαρίσει το μυαλό της.

Προσπαθούσε να ακολουθεί διαφορετική διαδρομή κάθε μέρα και είχε χαρεί όταν ανακάλυψε ένα μικρό δίκτυο από σπηλιές στα μισά του δρόμου ανάμεσα στο Τσάρμουθ και το Λάιμ Ρίτζις, κρυμμένο εκεί όπου τα αφρισμένα κύματα έγλειφαν την ακτή. Οι περισσότερες σπηλιές γέμιζαν νερό όταν η θάλασσα ανέβαινε λόγω της παλίρροιας, αλλά η Πόπι, αφού παρατήρησε την περιοχή, ήταν σίγουρη ότι έπρεπε να υπάρχουν και μερικές που έμεναν στεγνές. Ήταν αποφασισμένη να βρει έστω μία.

Κι αυτό επειδή ήθελε να ανταποκριθεί στην πρόκληση. Όχι επειδή της χρειαζόταν σε κάτι μια μόνιμα στεγνή σπηλιά στο Τσάρμουθ του Ντόρσετ, στην Αγγλία.

Στη Μεγάλη Βρετανία, στην Ευρώπη, στον κόσμο.

Έπρεπε κανείς να ανταποκρίνεται στις προκλήσεις που του παρουσιάζονταν, με δεδομένο ότι η Πόπι βρισκόταν στο Τσάρμουθ του Ντόρσετ, στην Αγγλία, που της φαινόταν μια πολύ μικρή γωνιά του κόσμου.

Αφού τελείωσε το φαγητό της, κοίταξε προσεκτικά στα βράχια. Είχε τον ήλιο πίσω της, αλλά το φως ήταν πολύ δυνατό. Θα ήθελε πολύ να είχε μια ομπρέλα μαζί της, ή έστω να υπήρχε εκεί γύρω ένα μεγάλο σκιερό δέντρο. Ακόμα και το μαντίλι που φορούσε για να προστατεύει την επιδερμίδα της είχε αρχίσει να της προκαλεί φαγούρα στο στήθος και να τη ζεσταίνει αφόρητα.

Όμως δεν υπήρχε περίπτωση να γυρίσει τώρα πίσω στο σπίτι. Πρώτη φορά είχε φτάσει σε τόσο μακρινή απόσταση, και αυτό είχε συμβεί μόνο και μόνο επειδή είχε καταφέρει να πείσει την τροφαντή υπηρέτρια της Ελίζαμπεθ, που είχε αναλάβει τα καθήκοντα συνοδού που της κρατούσε και συντροφιά, να μείνει στην πόλη.

«Δες το σαν έξτρα ρεπό», της είχε πει η Πόπι χαμογελώντας πλατιά.

«Δεν ξέρω». Η έκφραση της Μέρι έδειχνε ότι είχε αμφιβολίες. «Η κυρία Άρμιτατζ ξεκαθάρισε ότι...»

«Η κυρία Άρμιτατζ έχει να σκεφτεί καθαρά από τότε που έμεινε έγκυος», τη διέκοψε η Πόπι, ζητώντας από μέσα της συγγνώμη από την Ελίζαμπεθ. «Από ό,τι έχω ακούσει, όλες οι γυναίκες το παθαίνουν αυτό», πρόσθεσε, σε μια προσπάθεια να στρέψει την προσοχή της υπηρέτριας σε άλλο ζήτημα και όχι στο προκείμενο, που ήταν το να μείνει η Πόπι χωρίς συνοδό.

«Έτσι είναι», είπε η Μέρι, γέρνοντας ελαφρά το κεφάλι της στο πλάι. «Η γυναίκα του αδελφού μου, όταν ήταν έγκυος στα αγόρια της, δεν μπορούσε να πει τίποτα που να βγάζει νόημα».

«Ακριβώς αυτό εννοώ!» αναφώνησε η Πόπι. «Η Ελίζαμπεθ ξέρει ότι δεν θα έχω κανένα πρόβλημα αν μείνω μόνη μου. Στο κάτω κάτω, δεν είμαι κάνα κοριτσάκι. Όλοι λένε ότι μεγάλωσα πια και δεν έχω καμιά ελπίδα. Θα μείνω στο ράφι».

Ενώ η Μέρι ήταν έτοιμη να τη διαβεβαιώσει ότι αυτό δεν ίσχυε, η Πόπι πρόσθεσε: «Θα κάνω απλώς μια μικρή βόλτα στην ακτή. Το ξέρεις αυτό. Ήρθες μαζί μου χθες».

«Και προχθές», είπε η Μέρι αναστενάζοντας. Ήταν φανερό ότι δεν της άρεσε η προοπτική να ξεθεωθεί πάλι στο περπάτημα.

«Και πριν από τρεις ημέρες», τόνισε η Πόπι. «Όπως και όλη την περασμένη εβδομάδα. Καλά δεν λέω;»

Η Μέρι κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. Ήταν σκυθρωπή.

Η Πόπι δεν χαμογέλασε. Δεν ήταν καμιά πρωτάρα για να προδοθεί έτσι. Αλλά κόντευε να πετύχει τον σκοπό της.

«Άκου», είπε, γυρνώντας την υπηρέτρια προς το μέρος μιας χαριτωμένης τσαγερί. «Γιατί δεν πας να καθίσεις εκεί και να ξεκουραστείς λίγο; Το δικαιούσαι. Σε έχω ταλαιπωρήσει, έτσι δεν είναι;»

«Όχι βέβαια, δεσποινίς Μπρίτζερτον. Μου φέρεστε με καλοσύνη», είπε γρήγορα η Μέρι.

«Ναι, αλλά σε έχω κουράσει», είπε η Πόπι, χαϊδεύοντας το χέρι της Μέρι, ενώ της άνοιγε την πόρτα της τσαγερί. «Δουλεύεις πολύ. Δικαιούσαι να μείνεις λίγο μόνη σου».

Κι έτσι η Πόπι, μόλις πλήρωσε ένα ολόκληρο τσαγερό κι ένα πιάτο μπισκότα, κατάφερε να ξεφύγει –έχοντας στην τσέπη της δύο από τα προαναφερθέντα μπισκότα– και τώρα απολάμβανε τη μοναξιά της.

Μακάρι να υπήρχαν γυναικεία παπούτσια κατάλληλα για σκαρφάλωμα στα βράχια. Τα μποτάκια της ήταν ό,τι πιο πρακτικό φτιαχνόταν για γυναίκες, αλλά δεν μπορούσαν να συγκριθούν σε ανθεκτικότητα με τις μπότες που περιλαμβάνονταν στην γκαρνταρόμπα των αδελφών της. Πρόσεχε πού πατούσε, μην τυχόν και γύριζε τους αστραγάλους της. Σε αυτό το κομμάτι της παραλίας δεν περνούσε κόσμος τακτικά, οπότε, αν τραυματιζόταν, ένας Θεός ήξερε πόση ώρα θα αναγκαζόταν να περιμένει μέχρι να την αναζητήσουν.

Σφύριζε καθώς περπατούσε. Χαιρόταν που είχε την ευκαιρία να συμπεριφέρεται τόσο απρεπώς (η μαμά της θα έφριττε έτσι και την άκουγε να σφυρίζει!). Στη συνέχεια αποφάσισε να κάνει χειρότερο παράπτωμα. Άρχισε να τραγουδάει έναν σκοπό του οποίου οι στίχοι δεν ήταν κατάλληλοι για τα αφτιά των γυναικών.

«Ω, η γκαρσόνα κατέβηκε στη θάλασσα», τραγουδούσε χαρούμενα, «με το βλέμμα στραμμένο σε εκείνον τον ναύτη που... Τι είναι αυτό;»

Στάθηκε και κοίταξε κάτι παράξενα βράχια στα δεξιά της. Μια σπηλιά. Αυτό έπρεπε να είναι. Και μάλιστα αρκετά μακριά από το νερό, οπότε δεν θα πλημμύριζε με την παλίρροια.

«Να το κρυφό πειρατικό λημέρι μου», είπε, κλείνοντας πονηρά το μάτι, καθώς άλλαζε κατεύθυνση. Η σπηλιά φαινόταν πράγματι ιδανική για πειρατές. Βρισκόταν μακριά από το μονοπάτι, ενώ το

άνοιγμά της έκρυβαν τρία μεγάλα αγκωνάρια. Η Πόπι απορούσε που είχε καταφέρει να τη δει.

Πέρασε με δυσκολία από το στενό άνοιγμα ανάμεσα στα αγκωνάρια, αφού πρόσεξε ότι το ένα δεν ήταν όσο μεγάλο είχε νομίσει αρχικά. Έλειπα, βρέθηκε στο στόμα της σπηλιάς. *Έπρεπε να είχα φέρι ένα φανάρι*, σκέφτηκε, καθώς περίμενε να συνηθίσουν τα μάτια της στο σκοτάδι, αν και η Ελίζαμπεθ σίγουρα θα της είχε ζητήσει να της πει τον λόγο που θα το ήθελε. Δύσκολο να εξηγήσει κανείς γιατί μπορεί να χρειαστεί φανάρι σε μια μεσημεριανή βόλτα του στην παραλία.

Η Πόπι έκανε μερικά προσεκτικά βήματα μπροστά. Κι αφού δεν μπορούσε να δει καλά, ψαχούλεψε με τις μύτες των παπουτσιών της το έδαφος για να βρει τυχόν ανώμαλα σημεία. Δεν ήταν απολύτως σίγουρη γι' αυτό, αλλά η σπηλιά φαινόταν βαθιά και απλωνόταν σε μεγάλη απόσταση από το φως της εισόδου. Προχώρησε μπροστά, ενθαρρυμένη από την έξαψη της ανακάλυψης, και έφτασε στο βάθος... αργά... αργά... ώσπου...

«Άου!» φώναξε μορφάζοντας, καθώς το χέρι της έπεσε με δύναμη πάνω σε κάτι σκληρό και ξύλινο.

«Άου», είπε πάλι, τρίβοντας το πονεμένο χέρι της με το άλλο. «Άου, άου, άου. Αυτό ήταν...»

Η φωνή της έσβησε. Δεν ήξερε σε τι είχε χτυπήσει το χέρι της, αλλά σίγουρα δεν ήταν κάποια προεξοχή του βράχου. Πιο πολύ της φαινόταν σαν να ήταν η γεμάτη σκληθρές γωνία ενός ξύλινου κασониού.

Με πολύ προσεκτικές κινήσεις, άπλωσε το χέρι της, ώσπου ακούμπησε –πολύ πιο απαλά αυτή τη φορά– μια επίπεδη ξύλινη σανίδα. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Σίγουρα ήταν κασόνι.

Η Πόπι γέλασε όλο χαρά. Τι είχε βρει; Τον θησαυρό κάποιου πειρατή; Τη λεία κάποιου λαθρέμπορου; Η σπηλιά μύριζε μούχλα

και φαινόταν ότι είχε να πατήσσει εκεί άνθρωπος πάρα πολύ καιρό. Οπότε, το κασόνι, ό,τι κι αν περιείχε, μάλλον βρισκόταν εκεί από παλιά.

«Ετοιμάσου να αντικρίσεις έναν θησαυρό». Γέλασε μέσα στο σκοτάδι. Μετά από έναν γρήγορο έλεγχο, διαπίστωσε ότι το κασόνι ήταν πολύ βαρύ και δεν μπορούσε να το σηκώσει. Έτσι, ψηλάφισε τα πλαϊνά του, για να δει αν μπορούσε να το ανοίξει. Να πάρει. Το κατάκι ήταν καρφωμένο. Έπρεπε να ξανάρθει, αν και δεν είχε ιδέα τι δικαιολογία θα έλεγε προκειμένου να πάρει μαζί της και φανάρι και λοστό.

Αν και...

Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι. Αφού υπήρχε ένα κασόνι –για την ακρίβεια, δύο ήταν, το ένα πάνω στο άλλο– σε αυτό το μέρος της σπηλιάς, ποιος ήξερε τι μπορεί να υπήρχε πιο μέσα;

Προχώρησε διστακτικά μέσα στο σκοτάδι, με τα χέρια της απλωμένα. Ακόμα τίποτα. Τίποτα... τίποτα...

«Πρόσεχε!»

Η Πόπι πάγωσε.

«Ο καπετάνιος θα σε σκοτώσει έτσι και σου πέσει».

Η Πόπι έπαψε να ανασαίνει. Πλημμύρισε από ανακούφιση, μόλις κατάλαβε ότι η τραχιά ανδρική φωνή δεν απευθυνόταν σε εκείνη.

Τη θέση της ανακούφισης πήρε αμέσως ο τρόμος. Τράβηξε σιγά σιγά τα χέρια της και αγκάλιασε τον εαυτό της σφιχτά.

Δεν ήταν μόνη.

Με εξαιρετικά προσεκτικές κινήσεις, πήγε όσο πιο πίσω από τα κασόνια μπορούσε. Η σπηλιά ήταν σκοτεινή και η Πόπι δεν έβγαζε άχνα, άρα όποιος ήταν εκεί μέσα δεν θα την έβλεπε, εκτός κι αν...

«Θα τ' ανάψεις το αναθεματισμένο το φανάρι;»

Εκτός κι αν είχε φανάρι.

Μια φλόγα ξεπετάχτηκε και φώτισε το πίσω μέρος της σπηλιάς. Η Πόπι συνοφρυώθηκε. Μήπως οι άντρες την είχαν ακολουθήσει; Και αν ναι, πώς είχαν μπει μέσα; Πού έβγαζε η σπηλιά;

«Δεν έχουμε πολλή ώρα», είπε ο ένας από τους άντρες. «Έλα να με βοηθήσεις να βρω αυτό που θέλουμε».

«Και τα υπόλοιπα;»

«Δεν θα πάθουν τίποτα μέχρι να ξανάρθουμε. Έτσι κι αλλιώς η τελευταία φορά είναι».

Ο άλλος άντρας γέλασε. «Έτσι λέει ο καπετάνιος».

«Αυτή τη φορά το εννοεί».

«Δεν πρόκειται να τα παρατήσει ποτέ».

«Αν δεν τα παρατήσει αυτός, θα τα παρατήσω εγώ». Η Πόπι άκουσε ένα δυνατό βογκητό επίπονης προσπάθειας και μετά τα εξής λόγια: «Έχω αρχίσει και γερνάω».

«Μετακίνησες το αγκωνάρι στην είσοδο;» ρώτησε ο πρώτος άντρας, ξεφυσώντας, καθώς άφηνε κάτι στο έδαφος.

Η Πόπι κατάλαβε ότι αυτός ήταν ο λόγος που είχε μπει μέσα με δυσκολία. Έπρεπε να είχε αναρωτηθεί πώς ήταν δυνατό να είχε περάσει ένα μεγάλο κασόνι από τόσο μικρό άνοιγμα.

«Χθες», ήταν η απάντηση. «Με τον Μπίλι».

«Εκείνον τον κοκαλιάρη πιτσιρίκο;»

«Αχά. Νομίζω ότι έκλεισε τα δεκατρία».

«Τι μου λες!;»

Θεέ μου, σκέφτηκε η Πόπι. Ήταν παγιδευμένη σε μια σπηλιά με λαθρέμπορους –μπορεί να ήταν ακόμα και πειρατές– που συζητούσαν σαν δυο ηλικιωμένες γυναίκες.

«Τι άλλο χρειαζόμαστε;» είπε η πιο σιγανή φωνή.

«Ο καπετάνιος είπε να πάρουμε κι ένα κασόνι μπράντι».

Η Πόπι ένωσε να της κόβεται το αίμα. *Κασόνι;*

Ο άλλος άντρας γέλασε. «Για να το πουλήσουμε ή για να το πιούμε;»

«Μάλλον και τα δύο».

Κι άλλο χαχανητό. «Καλά θα κάνει να το μοιραστεί μαζί μας».

Η Πόπι κοίταξε γύρω της μανιασμένα. Το φως του φαναριού έπεφτε προς το μέρος της κι έτσι μπορούσε να δει τον χώρο γύρω της. Πού στην ευχή να πήγαινε να κρυφτεί; Στο τοίχωμα της σπηλιάς υπήρχε μια εσοχή όπου μπορούσε να χωθεί, αλλά οι άντρες θα έπρεπε να είναι τυφλοί για να μην τη δουν.

Πάντως, εκείνο το σημείο ήταν καλύτερο από αυτό στο οποίο βρισκόταν. Έκανε προς τα πίσω και κουλουριάστηκε όσο περισσότερο γινόταν. Ευχαρίστησε τον Θεό που την έκανε να αλλάξει γνώμη εκείνο το πρωί και να φορέσει άλλα ρούχα. Ευτυχώς η Πόπι δεν είχε βάλει το φωτεινό κίτρινο φόρεμά της. Ταυτόχρονα, προσευχήθηκε με ειλικρίνεια για πρώτη φορά εδώ και μήνες.

Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ.

Θα γίνω καλύτερος άνθρωπος.

Θα ακούω τη μητέρα μου.

Θα προσέχω όταν είμαι στην εκκλησία.

Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ...

«Ο Χριστός και η Παναγία!»

Η Πόπι γύρισε αργά το πρόσωπό της προς τον άντρα που ορθωνόταν από πάνω της. «Βοήθειά σας», ψέλλισε.

«Ποια είσαι εσύ;» απαίτησε ο άντρας να μάθει, φέρνοντας το φανάρι πιο κοντά στο πρόσωπό της.

«Εσύ ποιος είσαι;» ρώτησε απότομα η Πόπι, πριν προλάβει να σκεφτεί ότι αυτή η ερώτηση δεν ήταν πολύ συνετή.

«Γκριν!» ούρλιαξε ο άντρας.

Η Πόπι ανοιγόκλεισε τα μάτια της τρομαγμένη.

«Γκριν!»

«Τι έγινε;» είπε δυσανασχετώντας ο άλλος άντρας – προφανώς αυτός που λεγόταν Γκριν.

«Είναι μια κοπέλα εδώ!»

«Τι;»

«Εδώ. Είναι μια κοπέλα».

Ο Γκριν πήγε κοντά τρέχοντας. «Ποια στην ευχή είναι αυτή;» ρώτησε θυμωμένα.

«Δεν ξέρω», είπε ο άλλος άντρας εκνευρισμένος. «Δεν μου είπε».

Ο Γκριν έσκυψε κι έφερε το σκαμμένο πρόσωπό του κοντά στο πρόσωπο της Πόπι. «Ποια είσαι;»

Η Πόπι δεν είπε τίποτα. Φημιζόταν ότι δεν κρατούσε το στόμα της κλειστό, αλλά τώρα της φαινόταν έξυπνη η κίνηση να αρχίσει να το κάνει.

«Ποια είσαι;» επανέλαβε ο άντρας, αυτή τη φορά πολύ θυμωμένα.

«Καμία», απάντησε η Πόπι, έχοντας πάρει λιγάκι θάρρος από το γεγονός ότι εκείνος φαινόταν πιο πολύ κουρασμένος παρά οργισμένος. «Βγήκα για μια βόλτα. Δεν θα σας ενοχλήσω. Θα φύγω. Κανείς δεν θα μάθει ότι...»

«Μου αρκεί που θα το ξέρω εγώ», είπε ο Γκριν.

«Κι εγώ θα το ξέρω», είπε ο άλλος άντρας, ξύνοντας το κεφάλι του.

«Δεν πρόκειται να βγάλω τσιμουδιά», τους διαβεβαίωσε η Πόπι. «Δεν ξέρω καν τι...»

«Να πάρει!» φώναξε ο Γκριν. «Να πάρει... να πάρει... να πάρει... να πάρει...»

Η Πόπι κοίταξε έντρομη μια τον έναν και μια τον άλλον,

προσπαθώντας να κρίνει αν τη συνέφερε να συνεχίσει τη συζήτηση. Ήταν δύσκολο να μαντέψει την ηλικία τους. Τα πρόσωπα και των δύο ήταν σκαμμένα. Φαινόταν ότι είχαν περάσει πολύ καιρό εκτεθειμένοι στον ήλιο και τον άνεμο. Φορούσαν απλά ρούχα. Τραχιά πουκάμισα και παντελόνια εργασίας, με τα μπατζάκια χωμένα σε ψηλές μπότες, από αυτές που οι άντρες προτιμούσαν να φορούν όταν ήξεραν ότι υπήρχε περίπτωση να βρέξουν τα πόδια τους.

«Να πάρει!» φώναξε πάλι ο Γκριν. «Αυτό μας έλειπε, ειδικά σήμερα».

«Τι θα την κάνουμε;» είπε ο άλλος άντρας.

«Δεν ξέρω. Δεν γίνεται να την αφήσουμε εδώ».

Οι δύο άντρες σώπασαν. Κοιτούσαν την Πόπι σαν να ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημα στον κόσμο, έτοιμο να τους γίνει φόρτωμα.

«Ο καπετάνιος θα μας σκοτώσει», είπε τελικά ο Γκριν αναστενάζοντας.

«Δεν φταίμε εμείς».

«Καλύτερα να τον ρωτήσουμε τι να την κάνουμε», είπε ο Γκριν.

«Δεν ξέρω πού είναι», είπε ο άλλος άντρας. «Μήπως ξέρεις εσύ;»

Ο Γκριν κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Δεν είναι στο καράβι;»

«Όχι. Είπε ότι θα μας βρει στο κατάστρωμα μία ώρα πριν ανοίξουμε πανιά. Είχε να τακτοποιήσει μια δουλειά».

«Να πάρει».

Πρώτη φορά η Πόπι άκουγε τόσα να *πάρει* με τη μία, αλλά δεν της φαινόταν ότι θα κέρδιζε κάτι αν το επισημαινε.

Ο Γκριν αναστέναξε. Έκλεισε τα μάτια του και πήρε μια έκφραση απόλυτης απόγνωσης. «Δεν έχουμε επιλογή», είπε. «Πρέπει να την πάρουμε μαζί μας».

«Τι;» είπε ο άλλος άντρας.

«Τι;» τσίριξε η Πόπι.

«Για όνομα του Θεού», γκρίνιαξε ο Γκριν, τρίβοντας τα αφτιά του. «Τι τσιρίδα ήταν αυτή;» Αναστέναξε εκνευρισμένος. «Έχω γεράσει και δεν τα αντέχω αυτά».

«Δεν μπορούμε να την πάρουμε μαζί μας!» διαμαρτυρήθηκε ο άλλος άντρας.

«Να τον ακούσεις», είπε η Πόπι. «Από ό,τι φαίνεται είναι πολύ έξυπνος».

Ο φίλος του Γκριν ανασηκώθηκε και χαμογέλασε πλατιά. «Με λένε Μπράουν», είπε, κάνοντάς της ένα ευγενικό νεύμα με το κεφάλι του.

«Εεεε... Χαίρω πολύ», είπε η Πόπι, ενώ αναρωπιόταν αν θα έπρεπε να του δώσει το χέρι της.

«Δες να θέλω εγώ να την πάρουμε μαζί μας;» είπε ο Γκριν. «Είναι γρουσουζιά μια γυναίκα πάνω στο καράβι – ειδικά αυτή εδώ».

Η Πόπι άνοιξε το στόμα της μόλις άκουσε την προσβολή. «Ακούστε», είπε, αλλά τη διέκοψε ο Μπράουν, που ρώτησε: «Τι το στραβό έχει; Είπε ότι είμαι έξυπνος».

«Κάτι που σημαίνει ότι δεν είναι έξυπνη αυτή. Κι άλλωστε μιλάει».

«Το ίδιο κι εσείς», ανταπάντησε η Πόπι.

«Τα βλέπεις;» είπε ο Γκριν.

«Δεν είναι τόσο χάλια», είπε ο Μπράουν.

«Μόλις τώρα είπες ότι δεν θέλεις να ανεβεί στο καράβι!»

«Ε, ναι, δεν θέλω, αλλά...»

«Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από μια φλύαρη γυναίκα», γκρίνιαξε ο Γκριν.

«Υπάρχουν πολλά πράγματα που είναι χειρότερα», είπε η Πόπι, «και είστε τυχεροί που δεν τα έχετε δει».

Ο Γκριν την κοίταξε για λίγο. Απλώς την κοίταξε. Και μετά είπε αναστενάζοντας: «Θα μας σκοτώσει ο καπετάνιος».

«Όχι, δεν θα σας σκοτώσει, αν δεν με πάρετε μαζί σας», έσπευσε να πει η Πόπι. «Δεν θα το μάθει ποτέ».

«Θα το μάθει», είπε ο Γκριν, με ύφος που προκαλούσε ανησυχία. «Πάντα τα μαθαίνει όλα».

Η Πόπι δάγκωσε το κάτω χείλι της. Προσπάθησε να αξιολογήσει τις επιλογές που είχε στη διάθεσή της. Δεν πίστευε ότι θα τους ξέφευγε αν το έβαζε στα πόδια, αλλά έτσι κι αλλιώς ο Γκριν της έκλεινε τον δρόμο για την έξοδο. Σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να βάλει τα κλάματα, με την ελπίδα ότι τα δάκρυά της θα έβρισκαν ανταπόκριση στις ευαισθησίες τους, αλλά αυτό προϋπέθετε ότι οι δύο άντρες είχαν πράγματι ευαισθησίες.

Κοίταξε τον Γκριν και του χαμογέλασε διστακτικά για να βολιδοσκοπήσει την κατάσταση.

Ο Γκριν την αγνόησε και στράφηκε στον φίλο του. «Τι ώρα...» Σταμάτησε να μιλάει. Ο Μπράουν είχε φύγει. «Μπράουν!» φώναξε. «Πού διάολο πήγες;»

Το κεφάλι του Μπράουν εμφανίστηκε πίσω από μια στοίβα κασόνια. «Φέρνω σκoinί».

Σκοινί; Ο λαιμός της Πόπι ξεράθηκε.

«Ωραία», είπε ο Γκριν βραχνά.

«Δεν υπάρχει λόγος να με δέσετε», είπε η Πόπι. Προφανώς μπορούσε ακόμα να αρθρώσει λέξεις.

«Όχι ότι το θέλω», της είπε ο Γκριν, «αλλά πρέπει να το κάνω, οπότε κοίτα να μην αρχίσεις τα ζοριλίκια, εντάξει;».

«Σοβαρά νομίζεις ότι θα σας αφήσω να με πάρετε μαζί σας χωρίς να αντισταθώ;»

«Το ελπίζω».

«Μπορείς να το ελπίζεις όσο θέλεις, κύριε, αλλά εγώ...»

«Μπράουν!» ούρλιαξε ο Γκριν.

Με τόση δύναμη, ώστε η Πόπι έκλεισε το στόμα της.

«Βρήκα σκοινί!»

«Ωραία. Φέρε και το άλλο».

«Ποιο άλλο;» ρώτησε ο Μπράουν.

«Ναι», είπε η Πόπι αγχωμένα. «Ποιο άλλο;»

«Το άλλο», είπε ο Γκριν εκνευρισμένος. «Ξέρεις τι εννοώ. Κι ένα πανί».

«Α, το άλλο», είπε ο Μπράουν. «Έγινε».

«Ποιο άλλο;» απαίτησε να μάθει η Πόπι.

«Δεν θέλεις να ξέρεις», της είπε ο Γκριν.

«Και βέβαια θέλω», είπε η Πόπι, τη στιγμή που άρχιζε να σκέφτεται ότι ίσως και να μην ήθελε.

«Είπες ότι θα αντισταθείς», της εξήγησε ο Γκριν.

«Ναι, αλλά τι σχέση έχει αυτό...»

«Θυμάσαι που είπα ότι έχω γεράσει και δεν τα αντέχω αυτά;»

Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

«Ε λοιπόν, στο “αυτά” περιλαμβάνεται και η αντίσταση».

Ο Μπράουν εμφανίστηκε πάλι. Κρατούσε ένα πράσινο μπουκάλι που φαινόταν να περιέχει κάποιο φάρμακο. «Ορίστε», είπε δίνοντάς το στον Γκριν.

«Όχι ότι δεν μπορώ να σε κάνω καλά», εξήγησε ο Γκριν ενώ έβγαζε τον φελλό. «Αλλά γιατί να μπω στον κόπο; Γιατί να δυσκολευτώ περισσότερο από όσο χρειάζεται;»

Η Πόπι δεν ήξερε τι να απαντήσει. Κοίταξε το μπουκάλι. «Θα με αναγκάσεις να πω αυτό;» ρώτησε ψιθυριστά. Η μυρωδιά του ήταν απαίσια.

Ο Γκριν κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Έφερεις πανί;» ρώτησε τον Μπράουν.

«Συγγνώμη».

Ο Γκριν αναστέναξε πάλι εκνευρισμένος και κοίταξε το λινό μαντίλι που είχε ριγμένο πάνω της η Πόπι. «Αναγκαστικά θα χρησιμοποιήσουμε το μαντίλι σου», είπε στην Πόπι. «Μην κουνηθείς».

«Μα τι κάνεις;» ούρλιαξε η Πόπι, αναπηδώντας απότομα προς τα πίσω, καθώς ο άντρας τραβούσε το μαντίλι.

«Συγγνώμη», της είπε και, παραδόξως, ακούστηκε σαν να το εννοούσε.

«Μην το κάνεις αυτό», είπε η Πόπι έντρομη, καθώς απομακρυνόταν από κοντά του όσο πιο βιαστικά μπορούσε.

Αλλά δεν μπόρεσε να φτάσει μακριά. Η πλάτη της κόλλησε στο τοίχωμα της σπηλιάς και, καθώς κοιτούσε γεμάτη τρόμο, εκείνος μούσκεψε το αραχνοϋφαντο μαντίλι της με άφθονο αηδιαστικό υγρό. Πολλές σταγόνες έπεσαν στο έδαφος και τις ήπιε το χώμα.

«Πρέπει να την κρατήσεις», είπε ο Γκριν στον Μπράουν.

«Όχι», είπε η Πόπι, καθώς την πλησίαζαν τα χέρια του Μπράουν. «Μη».

«Συγγνώμη», είπε ο Μπράουν κι ακούστηκε κι αυτός σαν να το εννοούσε.

Ο Γκριν έκανε το μαντίλι κουβάρι και το έφερε στο στόμα της. Η Πόπι ένιωσε αηδία και της κόπηκε η ανάσα από τις βρομερές αναθυμιάσεις.

Και μετά ο κόσμος γύρω της έσβησε.

Ο Άντριου Ρόκομπι περπατούσε με δρασκελιές κατά μήκος του καταστρώματος της *Απεραντοσύνης*. Έκανε μια τελευταία επιθεώρηση του πλοίου, πριν ανοίξουν πανιά, ακριβώς στις τέσσερις εκείνο το απόγευμα. Όλα φαίνονταν εντάξει, από την πλώρη μέχρι την πρύμνη, και με εξαίρεση τον Μπράουν και τον Γκριν όλοι οι άντρες ήταν παρόντες και πανέτοιμοι για το ταξίδι που είχαν μπροστά τους.

«Πίνσλεϊ!» φώναξε ο Άντριου, γέρνοντας το κεφάλι του προς τον νεαρό που ήταν ανεβασμένος στο κατάρτι.

«Μάλιστα, κύριε!» φώναξε ο Πίνσλεϊ. «Διαταγές, κύριε!»

«Έχεις δει τον Μπράουν και τον Γκριν; Τους έστειλα στη σπηλιά το πρωί για να φέρουν προμήθειες».

«Προμήθειες, κύριε;» είπε ο Πίνσλεϊ, χαμογελώντας αυθάδικα. Όλοι ήξεραν τον πραγματικό λόγο για τον οποίο είχε στείλει εκεί ο Άντριου τον Μπράουν και τον Γκριν.

«Άλλη μια κουβέντα να πεις και θα το φας το κεφάλι σου», τον προειδοποίησε ο Άντριου.

«Είναι στο αμπάρι, κύριε», είπε ο Πίνσλεϊ χαμογελώντας πλατιά. «Τους είδα που κατέβηκαν πριν από ένα τέταρτο».

«Στο αμπάρι;» απόρησε ο Άντριου, κουνώντας το κεφάλι του. Ο Μπράουν και ο Γκριν είχαν άλλη δουλειά να κάνουν. Δεν υπήρχε λόγος να κατεβούν στο αμπάρι.

Ο Πίνσλεϊ σήκωσε τους ώμους του – ή τουλάχιστον έτσι φάνηκε στον Άντριου. Δυσκολευόταν να δει καθαρά, μια και ο ήλιος έπεφτε στα μάτια του.

«Κουβαλούσαν ένα σακί», είπε ο Πίνσλεϊ.

«Σακί;» ρώτησε ο Άντριου. Τους είχε στείλει να φέρουν ένα κασόνι μπράντι. Όλοι οι άντρες έχουν τις αδυναμίες τους. Οι δικές του ήταν οι γυναίκες, όταν έπιαναν σε κάποιο λιμάνι, και το γαλλικό μπράντι, όταν ταξίδευαν στη θάλασσα. Έπινε ένα ποτήρι κάθε βράδυ, μετά το φαγητό. Του έδινε την αίσθηση ότι έτσι η ζωή εξακολουθούσε να είναι πολιτισμένη – ή έστω όσο πολιτισμένη την ήθελε.

«Φαινόταν πολύ βαρύ», πρόσθεσε ο Πίνσλεϊ.

«Μπράντι σε σακί», μουρμούρισε ο Άντριου. «*Madre de Dios*, δεν θα έχει μείνει τίποτα πια». Σήκωσε το βλέμμα του στον Πίνσλεϊ που έδενε τα σκοινιά και μετά κατευθύνθηκε στη στενή σκάλα που έβγαζε στο αμπάρι.

Η τακτική του ήταν να λέει δυο λόγια με όλα τα μέλη του πληρώματός του, ανεξάρτητα από τον βαθμό τους, πριν η *Απεραντοσύνη* βγει στη θάλασσα. Έτσι σιγουρευόταν ότι όλοι ήξεραν τον ρόλο τους στην αποστολή, και οι άντρες εκτιμούσαν αυτή τη χειρονομία σεβασμού. Το πλήρωμά του ήταν μικρό αλλά απόλυτα αφοσιωμένο. Όλοι τους θα έδιναν και τη ζωή τους για χάρη του, το ήξερε αυτό ο Άντριου. Αλλά ο λόγος ήταν ότι ήξεραν πως ο καπετάνιος τους ήταν έτοιμος να κάνει το ίδιο για εκείνους.

Ο Άντριου ήταν ο αδιαμφισβήτητος αρχηγός και δεν υπήρχε κανείς στο καράβι που θα τολμούσε να παραβεί τις εντολές του – δεν υπήρχε κανείς στο καράβι που θα ήθελε να κάνει κάτι τέτοιο.

«Κύριε!»

Ο Άντριου κοίταξε πίσω του. Ήταν ο Γκριν, που είχε ανεβεί από την άλλη σκάλα.

«Α, εδώ είσαι», είπε ο Άντριου, κάνοντάς του νόημα να τον ακολουθήσει. Ο Γκριν ήταν ο παλιότερος από το πλήρωμά του. Είχε έρθει μία ημέρα νωρίτερα από τον Μπράουν. Από τότε οι δυο τους τσακώνονταν σαν γριές.

«Κύριε!» είπε πάλι ο Γκριν, ενώ έτρεχε στο κατάστρωμα για να τον προφτάσει.

«Μπορείς να μου πεις τι θες καθώς θα περπατάμε», είπε ο Άντριου, γυρνώντας του την πλάτη, ενώ κατευθυνόταν στη σκάλα που έβγαζε στην καμπίνα του. «Πρέπει να ασφαλίσω κάτι πράγματα στην καμπίνα μου».

«Μα, κύριε, πρέπει να σου πω...»

«Και τι στην ευχή απέγινε το μπράντι μου;» ρώτησε ο Άντριου, περπατώντας με δρασκελιές. «Ο Πίνσλεϊ είπε ότι ανέβηκες στο καράβι με ένα σακί. Ένα σακί», πρόσθεσε, κουνώντας το κεφάλι του.

«Σωστά», είπε ο Γκριν, αφήνοντας ένα παράξενο επιφώνημα.

Ο Άντριου γύρισε προς το μέρος του. «Είσαι καλά;»

Ο Γκριν ξεροκατάπιε. «Το πρόβλημα είναι...»

«Ξεροκατάπιες;»

«Όχι, κύριε, εγώ...»

Ο Άντριου του γύρισε πάλι την πλάτη. «Αν σε πονάει ο λαιμός σου, να πας στον Φλάντερς να τον κοιτάξει. Έχει ένα φάρμακο για να σε γιατρέψει. Η γεύση του είναι άθλια, αλλά πιάνει, μπορώ να το επιβεβαιώσω».

«Κύριε», είπε ο Γκριν ενώ τον ακολουθούσε στον διάδρομο.

«Ο Μπράουν ανέβηκε στο καράβι;» ρώτησε ο Άντριου ενώ έπιανε το χερούλι της πόρτας.

«Μάλιστα, κύριε, αλλά, κύριε...»

«Ωραία. Άρα θα είμαστε έτοιμοι να φύγουμε στην ώρα μας».

«Κύριε!» ούρλιαξε ο Γκριν, μπαίνοντας σφήνα ανάμεσα στον Άντριου και την πόρτα.

«Τι έπαθες, Γκριν;» ρώτησε ο Άντριου διατηρώντας με δυσκολία την υπομονή του.

Ο Γκριν άνοιξε το στόμα του, αλλά ήταν φανερό ότι δεν έβρισκε τις κατάλληλες λέξεις για να πει αυτό που ήθελε.

Ο Άντριου έβαλε τα χέρια του στις μασχάλες του Γκριν, τον σήκωσε στον αέρα και τον άφησε στο πλάι.

«Πριν μπεις μέσα...» είπε ο Γκριν με πνιγμένη φωνή.

Ο Άντριου άνοιξε την πόρτα.

Και πάνω στο κρεβάτι του βρήκε ξαπλωμένη μια γυναίκα, δέ-
μένη και φιμωμένη, με μάτια που θα έβγαζαν φλόγες, αν αυτό
ήταν ανατομικά δυνατό.

Ο Άντριου την κοίταξε σαν χαμένος για ένα δευτερόλεπτο. Από-
λαυσε νωχελικά το θέαμα που παρουσίαζαν τα πυκνά καστανά
μαλλιά της και τα λαμπερά πράσινα μάτια της. Άφησε το βλέμμα
του να περιπλανηθεί στο κορμί της –γυναίκα ήταν, πράγματι– και
χαμογέλασε.

«Δώρο;» μουρμούρισε. «Για μένα;»

Η Πόπι αποφάσισε ότι, αν έβγαине ζωντανή από εκεί μέσα, θα
τους σκότωνε όλους πάνω στο πλοίο.

Αρχίζοντας από τον Γκριν.

Όχι, από τον Μπράουν.

Όχι, σίγουρα από τον Γκριν. Ο Μπράουν μπορεί να την είχε
αφήσει να φύγει, αν της είχε δοθεί η ευκαιρία να τον πείσει, αλλά
ο Γκριν ό,τι και να πάθαινε θα του άξιζε και με το παραπάνω. Και
το λιγότερο που θα έπρεπε να του συμβεί ήταν να πέσει πανούκλα
στο σπίτι του.

Και να αρρωστήσουν όλοι οι απόγονοί του.

Αυτό, όμως, προϋπέθετε ότι εκείνος ο αντιπαθέστατος

άνθρωπος θα μπορούσε να βρει γυναίκα πρόθυμη να γεννήσει τα παιδιά του, κάτι που η Πόπι πίστευε ότι ήταν απίθανο να συμβεί. Για την ακρίβεια, σκεφτόταν με κακεντρέχεια ότι, μόλις ξεμπέρδευε μαζί του, θα του ήταν ανατομικά αδύνατο να αφήσει έγκυο κάποια γυναίκα. Μια κοπέλα που έχει τέσσερις αδελφούς μαθαίνει να παλεύει βρόμικα. Αν κατάφερνε να λύσει τα πόδια της, θα του έριχνε γονατιά στα...

Κλικ.

Σήκωσε το βλέμμα της. Κάποιος έμπαινε μέσα.

«Πριν μπεις μέσα...» άκουσε μια γνώριμη φωνή να λέει.

Η πόρτα άνοιξε. Δεν φάνηκε ούτε ο Γκριν ούτε ο Μπράουν, αλλά ένας άντρας τουλάχιστον δέκα χρόνια νεότερος και τόσο εκτυφλωτικά ωραίος, ώστε η Πόπι ήταν σίγουρη ότι θα της είχε πέσει το σαγόνι αν δεν ήταν φιμωμένη.

Τα μαλλιά του είχαν ένα πλούσιο και ζεστό καστανό χρώμα. Ήταν γεμάτα χρυσές πινελιές και πιασμένα κοτσίδα πίσω στον αυχένα του. Το πρόσωπό του ήταν πολύ απλά τέλειο, με μεστά και άψογα σχηματισμένα χείλη που έγερναν προς τα πάνω στις άκρες τους και του έδιναν μια έκφραση μόνιμης σκανδαλιάς. Και τα μάτια του ήταν γαλανά, τόσο έντονα, ώστε η Πόπι διέκρινε το χρώμα τους από την άλλη άκρη του δωματίου.

Εκείνα τα μάτια ταξίδεψαν σε όλο της το κορμί, από την κορυφή μέχρι τα νύχια, και μετά πάλι πίσω. Η Πόπι δεν είχε δεχτεί ποτέ ξανά τόσο ερωτική ματιά και, να πάρει η ευχή, ένιωσε να κοκκινίζει.

«Δώρο;» μουρμούρισε ο άντρας, χαμογελώντας πολύ αμυδρά.
«Για μένα;»

«Μμμμ... πφφφ... γμμμ...» γρύλισε η Πόπι, πασχίζοντας να ελευθερωθεί από τα δεσμά της.

«Γι' αυτό εδώ ήθελα να σου πω», είπε ο Γκριν, μπαίνοντας στο

δωμάτιο και πηγαίνοντας στο πλάι του μυστηριώδους άγνωστου άντρα.

«Γι' αυτό;» μουρμούρισε εκείνος, με φωνή απαλή σαν μετάξι.

«Γι' αυτή», διόρθωσε ο Γκριν με ύφος τόσο ξινό, ώστε θα νόμιζε κανείς πως η Πόπι ήταν διασταύρωση μυθικών τεράτων.

Η Πόπι τον αγριοκοίταξε και μούγκρισε.

«Πολό», είπε ο άλλος άντρας, σηκώνοντας το ένα φρύδι. «Δεν ξέρω τι να πω. Δεν είναι από αυτές που έχω συνηθίσει, αλλά είναι γοητευτική».

Η Πόπι τον παρακολουθούσε αγχωμένη καθώς την πλησίαζε. Παρόλο που ο άντρας είχε μιλήσει ελάχιστα, η Πόπι κατάλαβε ότι δεν ήταν κάποιος ναυτικός με ταπεινή καταγωγή. Μιλούσε σαν αριστοκράτης και οι κινήσεις του έδειχναν αρχοντιά. Η Πόπι ήξερε καλά από αριστοκράτες. Είχε περάσει τα τελευταία δύο χρόνια προσπαθώντας (όχι σοβαρά, για να είμαστε ειλικρινείς) να βρει ανάμεσά τους τον μελλοντικό της σύζυγο.

Ο άντρας στράφηκε στον Γκριν. «Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος που είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου;»

«Βρήκε τη σπηλιά, καπετάνιε».

«Έψαχνε να τη βρει τη σπηλιά;»

«Δεν ξέρω, κύριε. Δεν τη ρώτησα. Νομίζω ότι τη βρήκε κατά τύχη».

Ο καπετάνιος την κοίταξε με ανησυχητικά σοβαρό ύφος. Έπειτα στράφηκε πάλι στον Γκριν και τον ρώτησε: «Τι προτείνεις να την κάνουμε;».

«Δεν ξέρω, καπετάνιε. Δεν γινόταν να την αφήσουμε εκεί. Η σπηλιά ήταν γεμάτη από το τελευταίο μας ταξίδι. Αν την αφήναμε να φύγει, μπορεί να μιλούσε γι' αυτή σε κάποιον».

«Ή να κρατούσε τα πάντα για τον εαυτό της», είπε ο καπετάνιος συλλογισμένος.

Η Πόπι γρύλισε στο άκουσμα της προσβολής. Δες και ήταν καμιά ανήθικη που το είχε συνήθειο να κλέβει.

Ο καπετάνιος την κοίταξε με το ένα φρύδι σηκωμένο. «Φαίνεται ότι έχει αντιρρήσεις», είπε.

«Δεν βάζει γλώσσα μέσα της», είπε ο Γκριν συννεφιασμένος.

«Αλήθεια;»

«Της βγάλαμε το φίμωτρο όσο σε περιμέναμε», του εξήγησε ο Γκριν. «Αναγκαστήκαμε να τη φιμώσουμε πάλι ένα λεπτό αργότερα. Όχι, σε λιγότερο από ένα λεπτό».

«Τόσο χάλια, ε;»

Ο Γκριν κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Μου τράβηξε και τα μαλλιά».

Η Πόπι γρύλισε από ικανοποίηση.

Ο καπετάνιος στράφηκε προς το μέρος της και φαινόταν εντυπωσιασμένος. «Τότε να της δέσουμε τα χέρια πίσω», είπε.

«Δεν σκοπεύω να τη λύσω και να μου τραβήξει τα μαλλιά πάλι μέχρι να την ξαναδέσω», μουρμούρισε ο Γκριν, τρίβοντας το κεφάλι του.

Ο καπετάνιος, συλλογισμένος, κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

«Δεν προλάβουμε να αδειάσουμε τη σπηλιά», συνέχισε ο Γκριν. «Κι άλλωστε δεν την έχει βρει κανείς άλλος. Είναι πολύτιμη ακόμα και όταν δεν έχει τίποτα μέσα. Ποιος ξέρει τι μπορεί να χρειαστεί να κρύψουμε εκεί».

Ο καπετάνιος σήκωσε τους ώμους του. «Τώρα πια η σπηλιά είναι άχρηστη», είπε, σταυρώνοντας στο στήθος του τα γεροδεμένα χέρια του. «Εκτός, βέβαια, αν αυτήν εδώ τη σκοτώσουμε».

Η Πόπι άφησε ένα επιφώνημα τρόμου, που ακούστηκε παρόλο που ήταν φιμωμένη.

«Α, μη φοβάσαι», είπε ο καπετάνιος, μάλλον ανέμελα. «Ποτέ

δεν σκοτώσαμε κάποιον που δεν το άξιζε. Και ποτέ μας δεν έχουμε σκοτώσει γυναίκα. Αν και», πρόσθεσε, ξύνοντας νωχελικά το πηγούνι του, «ήταν μια δυο...» Σήκωσε το κεφάλι του και την τύφλωσε με το χαμόγελό του. «Τέλος πάντων, μη φοβάσαι».

«Εδώ που τα λέμε, κύριε», είπε ο Γκριν κάνοντας ένα βήμα μπροστά.

«Ναι;»

«Ήταν εκείνη στην Ισπανία. Στη Μάλαγα. Θυμάσαι;»

Ο καπετάνιος τον κοίταξε ανέκφραστος, ώσπου φάνηκε να θυμήθηκε. «Α, εκείνη λες. Ε, δεν μετράει. Δεν είμαι καν σίγουρος αν ήταν γυναίκα».

Η Πόπι γούρλωσε τα μάτια της. Ποιοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι;

Και τότε, τη στιγμή που νόμιζε ότι οι δύο άντρες θα κάθονταν κάτω για να χαλαρώσουν πίνοντας ένα ποτό, ο καπετάνιος άνοιξε το ρολόι τσέπης του με κινήσεις στρατιωτικής ακρίβειας και είπε: «Φεύγουμε σε λιγότερο από δύο ώρες. Ξέρουμε ποια είναι αυτή;».

Ο Γκριν κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Δεν μας το έλεγε με τίποτα».

«Πού είναι ο Μπράουν; Μήπως ξέρει εκείνος;»

«Όχι, κύριε», ακούστηκε η απάντηση από τον ίδιο τον Μπράουν, που βρισκόταν στο κατώφλι της καμπίνας.

«Α, ήρθες», είπε ο καπετάνιος. «Ο Γκριν κι εγώ συζητούσαμε για αυτή την απροσδόκητη εξέλιξη».

«Συγγνώμη, κύριε».

«Δεν φταίτε εσείς», είπε ο καπετάνιος. «Κάνατε αυτό που έπρεπε. Αλλά πρέπει να εξακριβώσουμε την ταυτότητά της. Είναι ωραία ντυμένη», πρόσθεσε δείχνοντας το γαλάζιο φόρεμα περιπάτου της Πόπι. «Κάποιος θα την ψάξει».

Πήγε προς το κρεβάτι και άπλωσε το χέρι του για να τραβήξει το φίμωτρο, αλλά ο Γκριν και ο Μπράουν όρμησαν πάνω του. Ο

Γκριν τον έπιασε από το μπράτσο και ο Μπράουν μπήκε σφήνα ανάμεσα στον καπετάνιο και το κρεβάτι.

«Μην το κάνεις αυτό», τον προειδοποίησε ο Γκριν.

«Σε παρακαλώ, κύριε», τον ικέτευσε ο Μπράουν, «μην της βγάλεις το φίμωτρο».

Ο καπετάνιος στάθηκε και κοίταξε μια τον έναν και μια τον άλλον. «Γιατί; Τι θα κάνει;»

Ο Γκριν και ο Μπράουν δεν είπαν τίποτα, αλλά έκαναν και οι δυο πίσω, σχεδόν κόλλησαν στον τοίχο.

«Για όνομα του Θεού», είπε ο καπετάνιος με δυσφορία. «Μεγάλοι άντρες είστε».

Και μετά έβγαλε το φίμωτρο.

«Εσένα!» ούρλιαξε η Πόπι, ουσιαστικά φτύνοντας τον Γκριν.

Ο Γκριν πάνιασε.

«Κι εσένα», γρύλισε στον Μπράουν. «Κι εσένα!» τελείωσε, αγριοκοιτάζοντας τον καπετάνιο.

Ο καπετάνιος σήκωσε το ένα φρύδι. «Και τώρα που μας έδειξες ότι διαθέτεις πλούσιο λεξιλόγιο...»

«Θα σας σκοτώσω όλους», γρύλισε η Πόπι. «Πώς τολμήσατε να με δέσετε και να με αφήσετε εδώ τόσες ώρες...»

«Τριάντα λεπτά ήταν», διαμαρτυρήθηκε ο Μπράουν.

«Εμένα μου φάνηκαν ώρες», φώναξε η Πόπι, «κι αν νομίζετε ότι θα καθίσω εδώ και θα ανεχτώ αυτή την κακομεταχείριση από ένα τσούρμο ηλίθιους πειρατές...»

Άρχισε να βήχει ασυγκράτητα. Ο καταραμένος ο καπετάνιος τής ξανάβαζε το φίμωτρο.

«Μάλιστα», είπε ο καπετάνιος. «Τώρα κατάλαβα τι εννοούσατε».

Η Πόπι του δάγκωσε το δάχτυλο.

«Αυτό», της είπε εκείνος ατάραχος, «ήταν λάθος».

Η Πόπι τον αγριοκοίταξε.

«Α, και παρεμπιπτόντως», πρόσθεσε, σχεδόν σαν να το είχε σκεφτεί εκ των υστέρων, «προτιμάμε να μας λένε *κουρσάρους*».

Η Πόπι γρύλισε και έτριξε τα δόντια της.

«Θα το βγάλω αυτό», της είπε ο καπετάνιος, «αν μου υποσχεθείς ότι θα καθίσεις φρόνιμα».

Τον σιχαινόταν. Αχ, πόσο τον σιχαινόταν. Της είχε πάρει λιγότερο από πέντε λεπτά για να νιώσει έτσι, αλλά ήταν ήδη σίγουρη ότι ποτέ της δεν είχε σιχαθεί κανέναν με τόση ένταση, με τόση ζέση, με...

«Πολύ ωραία», είπε ο καπετάνιος, σηκώνοντας τους ώμους του. «Θα ανοίξουμε πανιά στις τέσσερις ακριβώς, αν σε ενδιαφέρει».

Και μετά απλώς γύρισε από την άλλη και πήγε στην πόρτα. Η Πόπι μούγκρισε. Δεν είχε επιλογή.

«Μπορείς να καθίσεις φρόνιμα;» τη ρώτησε με φωνή ενοχλητικά ζεστή και απαλή σαν μετάξι.

Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά, αλλά το βλέμμα της ήταν αγριεμένο.

Ο καπετάνιος πήγε πάλι στο κρεβάτι. «Μου το υπόσχεσαι;» τη ρώτησε περιπαικτικά.

Η Πόπι κούνησε το κεφάλι καταφατικά, έξαλλη από θυμό.

Ο καπετάνιος έσκυψε και έβγαλε το φίμωτρο.

«Νερό...» είπε η Πόπι με κομμένη την ανάσα. Δεν της άρεσε καθόλου που παρακαλούσε.

«Μετά χαράς», της είπε ο καπετάνιος. Γέμισε ένα ποτήρι από την κανάτα πάνω στο τραπέζι του. Της το κράτησε στα χείλη για να πει, αφού τα χέρια της ήταν δεμένα ακόμα. «Ποια είσαι;» τη ρώτησε.

«Έχει σημασία;»

«Τώρα όχι, αλλά αργότερα ίσως», της απάντησε. «Όταν επιστρέψουμε».

«Δεν μπορείτε να με πάρετε μαζί σας!» φώναξε.

«Ή θα σε πάρουμε μαζί μας ή θα σε σκοτώσουμε», της είπε.

Η Πόπι έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Ούτε αυτό μπορείτε να κάνετε».

«Δεν φαντάζομαι να έχεις κάνα πιστόλι κρυμμένο στο φόρεμά σου», της είπε, ακουμπώντας με τον έναν ώμο στον τοίχο, ενώ σταύρωνε τα χέρια του στο στήθος του.

Η Πόπι άνοιξε το στόμα της ξαφνιασμένη. Έκρυνε στα γρήγορα την αντίδρασή της και είπε: «Ίσως».

Ο καπετάνιος γέλασε, ανάθεμά τον.

«Θα σας δώσω χρήματα», είπε η Πόπι βιαστικά. Σίγουρα θα μπορούσε να τον εξαγοράσει. Για όνομα του Θεού, πειρατής ήταν. Σωστά;

Εκείνος σήκωσε το ένα φρύδι. «Δεν φαντάζομαι να έχεις κάνα πουγκί με χρυσάφι κρυμμένο στο φόρεμά σου».

Ο σαρκασμός του την έκανε να τον αγριοκοιτάξει. «Και βέβαια όχι. Αλλά μπορώ να σου βρω κάμποσο».

«Θέλεις να ζητήσουμε λύτρα για χάρη σου;» τη ρώτησε χαμογελώντας.

«Όχι! Και βέβαια όχι. Αλλά αν με αφήσετε ελεύθερη...»

«Δεν πρόκειται να σε αφήσουμε ελεύθερη», τη διέκοψε, «οπότε πάψε να...»

«Είμαι σίγουρη ότι αν το σκεφτείς...» παρενέβη πάλι η Πόπι.

«Το έχω σκεφτεί και...»

«...θα καταλάβεις ότι...»

«Δεν πρόκειται να σε αφήσουμε...»

«...δεν είναι και πολύ καλή ιδέα...»

«Σου είπα ότι δεν πρόκειται να σε αφήσουμε...»

«...να με κρατήσετε όμηρο. Σίγουρα θα σας είμαι εμπόδιο και...»

«Μπορείς να πάψεις να μιλάς;»

«...τρώω πολύ και...»

«Δεν το βουλώνει ποτέ το στόμα της;» ρώτησε ο καπετάνιος, γυρνώντας προς τους άντρες που βρίσκονταν στην πόρτα.

Ο Γκριν και ο Μπράουν κούνησαν τα κεφάλι τους αρνητικά.

«...σίγουρα θα σας είμαι βάρος», ολοκλήρωσε η Πόπι τη φράση της.

Επικράτησε σιωπή προς στιγμή, κάτι που φάνηκε να αρέσει πολύ στον καπετάνιο. «Αυτά που λες ακούγονται σωστά επιχειρήματα για να σε σκοτώσω», της είπε τελικά.

«Όχι, καθόλου», πετάχτηκε η Πόπι βιαστικά. «Είναι επιχειρήματα για να με αφήσετε να φύγω. Για να ξέρετε τι σας περιμένει».

«Ναι, αυτό το κατάλαβα καλά», μουρμούρισε ο καπετάνιος. Έλεπα αναστέναξε. Ήταν το πρώτο σημάδι ότι είχε κουραστεί και οι αντοχές του είχαν εξασθενήσει. «Ποια είσαι;» τη ρώτησε.

«Θέλω να μάθω τι σκοπεύετε να με κάνετε πριν σας αποκαλύψω την ταυτότητά μου», είπε η Πόπι.

Ο καπετάνιος έδειξε νωχελικά τα δεσμά της. «Δεν είσαι σε θέση να έχεις απαιτήσεις. Καλά δεν λέω;»

«Τι θα με κάνετε;» επανέλαβε εκείνη. Μάλλον ήταν ανοησία να επιμένει στην ξεροκεφαλιά της, αφού, αν ο καπετάνιος είχε σκοπό να τη σκοτώσει, θα το έκανε έτσι κι αλλιώς και με τον εκνευρισμό της σίγουρα δεν θα άλλαζε την απόφασή του.

Ο καπετάνιος κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Η Πόπι ένωσε άβολα μόλις εκείνος βρέθηκε κοντά της. «Θα σου κάνω τη χάρη», της είπε, «αφού, παρά τη φαρμακερή σου γλώσσα, δεν φταις και τόσο που βρίσκεσαι εδώ».

«Δεν φταίω καθόλου», ψέλλισε η Πόπι.

«Δεν βάζεις μυαλό, έτσι;» τη ρώτησε. «Και πάνω που έλεγα να αρχίσω να είμαι καλός μαζί σου».

«Συγγνώμη», είπε βιαστικά.

«Δεν πιστεύω ότι είσαι ειλικρινής, αλλά θα δεχτώ τη συγγνώμη σου», της είπε. «Λυπάμαι που σου το λέω, αλλά θα είσαι φιλοξενούμενή μας στην *Απεραντοσύνη* για τις επόμενες δύο εβδομάδες, μέχρι να τελειώσουμε το ταξίδι μας».

«Όχι!» φώναξε η Πόπι έντρομη. Η λέξη βγήκε από τα χείλη της πριν προλάβει να κλείσει το στόμα της με τα δυο της χέρια.

«Δυστυχώς, έτσι είναι», της είπε ο καπετάνιος βλοσυρά. «Ξέρεις πού είναι η σπηλιά μας και δεν μπορώ να σε αφήσω πίσω. Μόλις επιστρέψουμε, θα ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση και θα σε αφήσουμε να φύγεις».

«Γιατί δεν την ξεκαθαρίζεις τώρα;»

«Δεν μπορώ», της είπε απλά.

«Εννοείς ότι δεν θέλεις να το κάνεις».

«Όχι. Εννοώ ότι δεν μπορώ», της επανέλαβε. «Κι έχεις αρχίσει να με εκνευρίζεις».

«Δεν μπορείτε να με πάρετε μαζί σας», είπε η Πόπι και άκουσε τη φωνή της να σπάει. Θεέ μου, ήθελε να κλάψει. Το καταλάβαινε από τη φωνή της, από τα μάτια της που έτσουζαν. Ήθελε να κλάψει όπως δεν είχε κλάψει εδώ και χρόνια και, αν δεν έβρισκε την ψυχραιμία της, θα έχανε τον αυτοέλεγχό της μπροστά σε αυτόν τον άνθρωπο – αυτόν τον απαίσιο άνθρωπο που κρατούσε στα χέρια του τη μοίρα της.

«Κοίτα», της είπε εκείνος, «λυπάμαι για αυτό που περνάς».

Η Πόπι του έριξε ένα βλέμμα που έλεγε ότι δεν τον πίστευε καθόλου.

«Ειλικρινά σου το λέω», της είπε ευγενικά. «Ξέρω πώς είναι να σε στριμώχνουν σε μια γωνιά. Δεν είναι ωραίο. Ειδικά για έναν άνθρωπο σαν εσένα».

Η Πόπι κατάπιε. Δεν ήξερε αν τα λόγια του ήταν κομπλιμέντο ή προσβολή.

«Όμως, η αλήθεια είναι», συνέχισε ο καπετάνιος, «ότι το καράβι πρέπει να φύγει σήμερα το απόγευμα. Ο άνεμος είναι ούριος, η παλίρροια μας ευνοεί και πρέπει να το εκμεταλλευτούμε. Καλά θα κάνεις να ευχαριστήσεις τον Θεό που δεν είμαστε τίποτα δολοφόνοι».

«Πού θα πάμε;» ρώτησε η Πόπι ψιθυριστά.

Ο καπετάνιος έκανε παύση. Φαινόταν ότι σκεφτόταν την εργο-
τησή της.

«Θα το μάθω όταν φτάσουμε», του είπε ανυπόμονα.

«Σωστά», της είπε χαμογελώντας της αχνά. «Θα πάμε στην Πορτογαλία».

Η Πόπι γούρλωσε τα μάτια της. «Στην Πορτογαλία;» επανέ-
λαβε, νιώθοντας να πνίγεται. «Στην Πορτογαλία; Και θα μας πάρει
δύο εβδομάδες;»

Ο καπετάνιος σήκωσε τους ώμους του. «Αν σταθούμε τυχεροί».

«Δύο εβδομάδες», ψιθύρισε η Πόπι. «Δύο εβδομάδες». Οι δικοί
της θα τρελαίνονταν από την αγωνία. Η υπόληψή της θα κατα-
στρεφόταν. Δύο εβδομάδες. Δεκαπέντε ημέρες.

«Πρέπει να με αφήσεις να γράψω ένα γράμμα», είπε ανυπόμονα.

«Ορίστε;»

«Ένα γράμμα», επανέλαβε, πασχίζοντας να ανασηκωθεί.
«Πρέπει να με αφήσεις να γράψω ένα γράμμα».

«Και, για πες μου, σε παρακαλώ, τι σκοπεύεις να γράψεις σε
αυτό το γράμμα;»

«Μένω στο σπίτι μιας φίλης μου», είπε η Πόπι βιαστικά, «και
αν δεν γυρίσω απόψε, θα σημάνει συναγερμό. Θα έρθει εδώ πέρα
όλη μου η οικογένεια». Τον κοίταξε κατάματα. «Πίστεψέ με. Δεν
θέλεις να συμβεί αυτό».

Το βλέμμα του παρέμεινε καρφωμένο στο δικό της. «Πες μου
το όνομά σου, κυρία».

«Η οικογένειά μου...»

«Το όνομά σου», της είπε ξανά.

Η Πόπι έκλεισε τα χείλη της σφιχτά και μετά είπε: «Μπορείς να με λες δεσποινίδα Μπρίτζερτον».

Και ο καπετάνιος πάνιασε. *Πάνιασε*. Το έκρυψε επιδέξια, αλλά η Πόπι είδε το πρόσωπό του να χάνει το χρώμα του και, για πρώτη φορά τόσο ώρα που συζητούσαν, εκείνη ένιωσε ένα αίσθημα θριάμβου. Βέβαια δεν υπήρχε περίπτωση να την αφήσουν ελεύθερη, αλλά και πάλι ήταν μια πρώτη νίκη. Μικρή μεν, αλλά νίκη.

«Από ό,τι βλέπω, την έχεις ακουστά την οικογένειά μου», είπε γλυκά.

Ο καπετάνιος μουρμούρισε κάτι που η Πόπι ήταν σίγουρη ότι θα έκανε τον καλό κόσμο να κοκκινίσει από ντροπή. Σηκώθηκε αργά, διατηρώντας την ψυχραιμία του με κόπο. «Γκριν!» φώναξε.

«Μάλιστα, κύριε!» είπε ο άντρας και στάθηκε προσοχή.

«Σε παρακαλώ, πήγαινε να φέρεις γραφική ύλη στη δεσποινίδα Μπρίτζερτον», του είπε, προφέροντας το όνομά της σαν να ήταν κάτι αποκρουστικό.

«Μάλιστα, κύριε», είπε ο Γκριν. Έφυγε βιαστικά, με τον Μπράουν να τον ακολουθεί από κοντά.

Ο καπετάνιος στράφηκε στην Πόπι και την κοίταξε με σοβαρό ύφος. «Θα γράψεις ακριβώς αυτά που θα σου υπαγορεύσω», της είπε.

«Να με συγχωρείς», είπε η Πόπι, «αλλά, αν το κάνω αυτό, τότε η φίλη μου θα καταλάβει αμέσως ότι υπάρχει πρόβλημα. Δεν γίνεται τα δικά σου λόγια να φανούν σαν να είναι δικά μου», του εξήγησε.

«Η φίλη σου θα καταλάβει ότι υπάρχει πρόβλημα αφού δεν θα επιστρέψεις απόψε».

«Φυσικά, αλλά μπορώ να της γράψω κάτι που θα την καθησυχάσει», υποστήριξε η Πόπι, «και τουλάχιστον θα εξασφαλίσουμε ότι δεν θα ενημερώσει τις αρχές».

Ο καπετάνιος έτριξε τα δόντια του και μετά είπε: «Δεν θα κλείσεις τον φάκελο, αν δεν το εγκρίνω πρώτα εγώ».

«Φυσικά», του είπε σεμνά.

Εκείνος την αγριοκοίταξε. Με κάποιον τρόπο, τα μάτια του ήταν καυτά, παγωμένα και πολύ γαλανά.

«Πρέπει να μου λύσεις τα χέρια», είπε η Πόπι, σηκώνοντας τους καρπούς της προς το μέρος του.

Ο καπετάνιος διέσχισε το δωμάτιο. «Θα περιμένω μέχρι να γυρίσει ο Γκριν».

Η Πόπι αποφάσισε να μη φέρει άλλες αντιρρήσεις. Ο άντρας φαινόταν αμετακίνητος σαν παγετώνας.

«Σε ποιον κλάδο;» τη ρώτησε ξαφνικά.

«Ορίστε;»

«Σε ποιον κλάδο της οικογένειας ανήκεις;» Η φωνή του ήταν αυστηρή και η κάθε λέξη τονιζόταν με στρατιωτική ακρίβεια.

Η Πόπι ήταν έτοιμη να του απαντήσει με αυθάδεια, αλλά η έκφραση του προσώπου του της έδινε να καταλάβει ξεκάθαρα ότι κάτι τέτοιο δεν θα ήταν καθόλου συνετό. «Στους Σόμερσετ», είπε σιγανά. «Ο θεός μου είναι ο υποκόμης. Ζουν στο Κεντ».

Το σαγόνι του σφίχτηκε. Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν μέσα σε σιγή, ώσπου τελικά εμφανίστηκε ο Γκριν. Κρατούσε χαρτί, πένα κι ένα μικρό μελανοδοχείο. Η Πόπι κάθισε υπομονετικά όσο ο καπετάνιος τής έλυνε τα χέρια. Ένωσε πόνο καθώς το αίμα άρχιζε να κυκλοφορεί πάλι κανονικά στα δάχτυλά της.

«Συγγνώμη για όλο αυτό», γρύλισε ο καπετάνιος. Εκείνη τον κοίταξε απότομα, αιφνιδιασμένη από τα λόγια του.

«Από συνήθεια το είπα», της εξήγησε. «Δεν το εννοούσα».

«Δεν περίμενα να το εννοείς», του είπε απότομα.

Εκείνος δεν είπε τίποτα, απλώς της πρόσφερε το χέρι του, καθώς η Πόπι κατέβαζε τα πόδια της από το πλάι του κρεβατιού.

«Χοροπηδώντας θα πάω στο τραπέζι;» τον ρώτησε. Οι αστράγαλοι της ήταν ακόμα δεμένοι.

«Δεν θα μπορούσα να φανώ τόσο αγνή», της είπε και, πριν η Πόπι προλάβει να καταλάβει τι είχε σκοπό να κάνει ο καπετάνιος, τη σήκωσε στην αγκαλιά του και την πήγε στο τραπέζι.

Και την άφησε να σωριαστεί άτσαλα σε μια καρέκλα. «Γράφε», τη διέταξε.

Η Πόπι πήρε την πένα και τη βούτηξε στο μελάνι. Δάγκωνε το κάτω χέιλι της, καθώς προσπαθούσε να σκεφτεί τι έπρεπε να γράψει. Τι θα μπορούσε να πείσει την Ελίζαμπεθ να μην ειδοποιήσει τις αρχές –και τους δικούς της– ενώ η Πόπι θα έμενε εξαφανισμένη για δύο εβδομάδες;

Πολυαγαπημένη μου Ελίζαμπεθ, το ξέρω ότι θα ανησυχήσεις...

«Γιατί αργείς;» τη ρώτησε ο καπετάνιος απότομα.

Η Πόπι τον κοίταξε και σήκωσε τα φρύδια της πριν του απαντήσει. «Για να ξέρεις, είναι η πρώτη φορά που μου δίνεται η ευκαιρία να γράψω ένα γράμμα για να εξηγήσω –χωρίς, βέβαια, να πω την αλήθεια– την απαγωγή μου».

«Μη χρησιμοποιήσεις τη λέξη *απαγωγή*», της είπε αυστηρά.

«Ακριβώς αυτό προσπαθώ», του αποκρίθηκε, κοιτάζοντάς τον ειρωνικά. «Να γιατί καθυστερώ. Είμαι αναγκασμένη να χρησιμοποιήσω πολλές λέξεις αντί για τη μία που θα χρησιμοποιούσε ένας λογικός άνθρωπος».

«Νομίζω ότι έχεις ταλέντο σε αυτό».

«Και πάλι, όμως», του είπε, προσπαθώντας να τον διακόψει, «είναι περίπλοκο ζήτημα η διατύπωση».

«Γράφε», της είπε. «Να πεις ότι θα λείψεις έναν μήνα».

«Έναν μήνα;» Έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«Μα τον Θεό, ελπίζω όχι», μουρμούρισε ο καπετάνιος, «αλλά αν περιμένουν ότι θα λείψεις τόσο και τελικά γυρίσεις μετά από δεκαπέντε ημέρες, θα το γιορτάσουν».

Η Πόπι δεν ήταν σίγουρη, αλλά της φάνηκε ότι εκείνος ψιθύρισε: «Εγώ να δεις πόσο θα το γιορτάσω».

Αποφάσισε να το αφήσει να πέσει κάτω. Δεν ήταν η χειρότερη προσβολή που είχε ακούσει από το στόμα του και άλλωστε είχε δουλειά να κάνει. Πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε.

...αλλά σε διαβεβαιώνω ότι είμαι καλά. Θα λείψω έναν μήνα και πρέπει να σε παρακαλέσω θερμά να μην αποκαλύψεις σε κανέναν την απουσία μου. Σε παρακαλώ, μην ενημερώσεις τους δικούς μου ούτε τις αρχές, γιατί αφενός θα ανησυχήσουν όλοι πολύ και αφετέρου θα μαθευτεί παντού τι έχει συμβεί, με αποτέλεσμα να καταστραφεί η υπόληψή μου για πάντα.

Το ξέρω ότι είναι υπερβολικό αυτό που σου ζητάω, όπως ξέρω και ότι δεν θα έχουν τελειωμό οι ερωτήσεις σου μόλις επιστρέψω, αλλά, σε ικετεύω, Ελίζαμπεθ – σε παρακαλώ, δείξε μου εμπιστοσύνη και πολύ σύντομα θα σου τα εξηγήσω όλα.

*Η αδελφή ψυχή σου
Πόπι*

«Πόπι, ε;» είπε ο καπετάνιος. «Δεν υπήρχε περίπτωση να το μαντέψω».

Η Πόπι τον αγνόησε.

«Ίσως Πανδώρα ή Πολίν. Ή ακόμα και Προύντενς, αν και θα ήταν ειρωνεία να έχεις ένα όνομα που σημαίνει σωφροσύνη».

«Το Πόπι είναι εξαιρετικό όνομα», του είπε απότομα.

Τα μάτια του έμειναν καρφωμένα στα δικά της και την έκαναν να νιώσει αμηχανία. «Μη σου πω και υπέροχο», μουρμούρισε.

Κατάπιε νευρικά. Πρόσεξε ότι ο Γκριν είχε φύγει και την είχε αφήσει μόνη με τον καπετάνιο. «Υπέγραψα ως “αδελφή ψυχή” για να καταλάβει ότι δεν με πίεσαν να γράψω κάτι. Πάντα έτσι υπογράφουμε τα γράμματά μας».

Εκείνος έγενεψε καταφατικά και πήρε το γράμμα από τα χέρια της.

«Αχ, στάσου!» είπε η Πόπι βιαστικά και το πήρε πίσω. «Πρέπει να προσθέσω και υστερόγραφο».

«Σοβαρά;»

«Η υπηρέτριά της», του εξήγησε η Πόπι. «Την είχα συνοδό σήμερα και...»

«Μπήκε κι άλλο άτομο στη σπηλιά;» τη ρώτησε αυστηρά.

«Όχι, και βέβαια όχι», απάντησε η Πόπι. «Κατάφερα να την ξεφορτωθώ στο Τσάρμουθ».

«Σιγά μη δεν την ξεφορτωνόσουν».

Το ύφος του ήταν τέτοιο που την ανάγκασε να του ρίξει μια λοξή ματιά όλο θυμό. «Δεν είχε τις αντοχές να με συνοδεύσει», είπε εκνευρισμένη. «Την άφησα σε μια τσαγερί. Πίστεψέ με, ήταν καλύτερα και για τις δυο μας έτσι».

«Κι όμως κατέληξες να σε απαγάγουν και τώρα να φεύγεις για την Πορτογαλία».

Είχε δίκιο. Πανάθεμά τον.

«Τέλος πάντων», συνέχισε, «η Μέρι μπορεί να μπλέξει, αλλά μόνο αν δεν τη συναντήσει η Ελίζαμπεθ πριν καταλάβει ότι κάτι πάει στραβά. Αν η Ελίζαμπεθ της ζητήσει να μην πει τίποτα, θα κρατήσει το στόμα της κλειστό. Είναι πολύ πιστή. Η Μέρι, εννοώ. Και η Ελίζαμπεθ είναι πιστή, αλλά αυτό είναι κάτι άλλο».

Ο καπετάνιος έτριψε με το χέρι του το μέτωπό του, δυνατά, σαν να δυσκολευόταν να την παρακολουθήσει.

«Άφησέ με να γράψω το υστερόγραφο», είπε και μετά πρόσθεσε βιαστικά:

Υστερόγραφο: Σε παρακαλώ, διαβεβαίωσε τη Μέρι ότι είμαι καλά. Να της πεις ότι συνάντησα τυχαία έναν ξάδελφό μου και αποφάσισα να πάω εκδρομή μαζί του. Πρέπει να φερθεί διακριτικά και να μην αρχίσει να φλυαρεί αποδώ κι αποκεί. Αν χρειαστεί, να τη δωροδοκήσεις. Θα σου επιστρέψω εγώ τα χρήματα.

«Έναν ξάδελφό σου;» ρώτησε ο καπετάνιος σιγανά.

«Έχω πολλούς», του απάντησε, προσπαθώντας να πάρει απειλητικό ύφος.

Η μόνη αντίδρασή του ήταν να σηκώσει ελαφρά το ένα φρύδι. Η Πόπι του έδωσε το γράμμα, εκείνος το πήρε, το διάβασε άλλη μια φορά για να σιγουρευτεί και μετά το διπλώσε προσεκτικά στη μέση.

Η κίνηση ήταν άφογα εκτελεσμένη και έδινε οριστικό τέλος στην όλη υπόθεση. Η Πόπι ξεφύσησε. Ή αυτό θα έκανε ή θα έκλαιγε. Περίμενε να φύγει ο καπετάνιος – *σίγουρα* θα έφευγε τώρα, αλλά εκείνος απλώς στεκόταν συλλογισμένος, ώπου τελικά είπε: «Το όνομά σου είναι πολύ ασυνήθιστο. Γιατί σε έβγαλαν έτσι;»

«Δεν είναι τόσο ασυνήθιστο», ψέλλισε.

Πλησίασε κοντά της και η Πόπι δεν μπορούσε να στραφεί αλλού, καθώς τα μάτια του την κοιτούσαν όλο ευθυμία. «Δεν σε λένε ούτε Ρόουζ ούτε Ντέιζι».*

Η Πόπι δεν είχε σκοπό να απαντήσει, αλλά τότε άκουσε τον εαυτό της να λέει: «Δεν είχαν σκοπό να μου δώσουν το όνομα ενός λουλουδιού. Το Πόπι** βγήκε τυχαία».

«Σοβαρά;»

«Ο αδελφός μου το έβγαλε, τότε που ήταν τεσσάρων. Η μητέρα μου τον άφηνε να αγγίζει την κοιλιά της ενώ ήταν έγκυος σ' εμένα. Κι εκείνος είπε ότι του φαινόταν πως θα ξεπεταγόμουν από μέσα σαν παπαρούνα».

Ο καπετάνιος χαμογέλασε κι αυτό τον έκανε να φανεί ακόμα πιο ωραίος. «Φαντάζομαι ότι ο αδελφός σου δεν σου το έχει αναλύσει αυτό».

Κι έτσι απλά χάθηκε η μαγεία. «Πέθανε», είπε η Πόπι, γυρίζοντας αλλού. «Πριν από πέντε χρόνια».

«Λυπάμαι».

«Από συνήθεια το λες, ή το εννοείς;» τον ρώτησε καυστικά, πριν προλάβει να σκεφτεί τα λόγια της. Και να προσέξει το ύφος της.

«Το εννοώ», της απάντησε σιγανά.

Η Πόπι δεν είπε τίποτα, απλώς χαμήλωσε το βλέμμα της στο τραπέζι και προσπάθησε να βγάλει άκρη με την παράξενη πραγματικότητα στην οποία είχε βρεθεί έτσι ξαφνικά. Πειρατές που ζητούσαν συγγνώμη; Παράνομοι που μιλούσαν ωραία σαν αριστοκράτες; Ποιοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι;

«Πού να πω να το παραδώσουν;» ρώτησε ο καπετάνιος, κρατώντας το γράμμα της ψηλά.

* Rose, Daisy: Τριανταφυλλιά και Μαργαρίτα, αντίστοιχα.

** Poppy: Παπαρούνα.

«Στο Μπράιαρ Χάουζ», είπε η Πόπι. «Είναι κοντά στο...»

«Θα το βρουν οι άντρες μου», τη διέκοψε εκείνος.

Η Πόπι τον παρακολουθούσε να πηγαίνει προς την πόρτα. «Κύριε!» του φώναξε ξαφνικά. «Ε... Καπετάνιε», διόρθωσε, έξαλλη με τον εαυτό της που του είχε δείξει σεβασμό αποκαλώντας τον *κύριο*.

Ο καπετάνιος σήκωσε το ένα φρύδι του απορημένος.

«Το όνομά σου, καπετάνιε». Η Πόπι χάρηκε που κατάφερε να αρθρώσει τη φράση έχοντας ύφος απαίτησης και όχι παράκλησης.

«Ναι, φυσικά», της απάντησε, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση. «Καπετάνιος Άντριου Τζέιμς, στις υπηρεσίες σου. Καλώς ήρθες στην *Απεραντοσύνη*».

«Δεν θα μου πεις “χαρά μας που θα σε φιλοξενήσουμε”;» ρώτησε η Πόπι.

Εκείνος γέλασε καθώς έπανε το πόμολο της πόρτας. «Αυτό θα το διαπιστώσουμε αργότερα».

Έβγαλε το κεφάλι του από την πόρτα και φώναξε το όνομα κάποιου. Η Πόπι κοιτούσε την πλάτη του καθώς εκείνος έδινε διαταγές –μαζί με το γράμμα– σε έναν από τους άντρες του. Περίμενε ότι μετά θα έφευγε, αλλά εκείνος έκλεισε την πόρτα, έγειρε πάνω της με την πλάτη και ύστερα κοίταξε την Πόπι με παραιτημένο ύφος.

«Τραπέζι ή κρεβάτι;» ρώτησε.

Τι;

Η Πόπι δεν γινόταν να μην κάνει την ίδια ερώτηση φωναχτά. «Τι;»

«Τραπέζι» –ο καπετάνιος ένευσε προς το μέρος της και μετά έδειξε με το κεφάλι του προς τη γωνία– «ή κρεβάτι».

Κάτι κακό σήμαινε αυτό. Η Πόπι προσπάθησε να σκεφτεί γρήγορα, να καταλάβει σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο τις προθέσεις του και ταυτόχρονα να βρει κατάλληλο τρόπο να απαντήσει. Όμως το μόνο που είπε ήταν: «Εεεε...».

«Κρεβάτι λοιπόν», είπε ο καπετάνιος, με σοβαρό ύφος.

Η Πόπι τσίριξε μόλις ο άντρας τη σήκωσε στην αγκαλιά του και την πέταξε πάνω στο κρεβάτι.

«Θα είναι καλύτερα και για τους δυο μας, αν δεν αντισταθείς», την προειδοποίησε.

Τα μάτια της Πόπι γούρλωσαν από τον τρόμο.

«Α, για όνομα του...» Ο καπετάνιος σταμάτησε να μιλάει, για να μην υποπέσει στο αμάρτημα της μάταιης επίκλησης του Θεού. Αλλά τελικά έκανε κάτι χειρότερο. Ξεστόμισε μια πολύ άσχημη βρισιά. Κοντοστάθηκε για μια στιγμή για να ξαναβρεί την ψυχραιμία του και μετά είπε: «Δεν πρόκειται να σε ατιμάσω, δεσποινίς Μπρίτζερτον. Σου δίνω τον λόγο μου».

Εκείνη δεν είπε τίποτα.

«Το χέρι σου», της είπε.

Η Πόπι δεν καταλάβαινε τι της έλεγε, ωστόσο σήκωσε το χέρι της.

«Το άλλο», της είπε αυστηρά και μετά της άρπαξε το αριστερό χέρι –αυτό με το οποίο έγραφε, παρά τις προσπάθειες της γκουβερνάντας της να την αναγκάσει να γίνει δεξιόχειρας– και το έφερε στο κάγκελο του κρεβατιού. Πριν η Πόπι προλάβει να μετρήσει μέχρι το πέντε, ο καπετάνιος την έδεσε στη μακριά ξύλινη σανίδα.

Κοίταξαν και οι δυο το ελεύθερο χέρι της.

«Μπορείς να δοκιμάσεις», της είπε, «αλλά δεν πρόκειται να το λύσεις». Και μετά της χαμογέλασε, ο αναθεματισμένος. «Κανένας δεν ξέρει να δένει κόμπους καλύτερα από εμάς τους ναυτικούς».

«Μήπως, τότε, θα μπορούσες να μου λύσεις τους αστραγάλους;»

«Αφού πρώτα φτάσουμε μεσοπέλαγα, δεσποινίς Μπρίτζερτον».

«Έτσι κι αλλιώς, δεν ξέρω κολύμπι», ήταν το ψέμα που του είπε.

«Να σε πετάξουμε στη θάλασσα για να δούμε αν λες αλήθεια;» τη ρώτησε. «Όπως με τις γυναίκες που κατηγορούνται για μαγεία

και τις ρίχνουν στην πυρά. Αν καούν, πάει να πει ότι δεν ήταν μάγισσες».

Η Πόπι έτριξε τα δόντια της. «Αν πνιγώ...»

«Πάει να πει ότι έλεγες αλήθεια και άρα ήσουν αξιόπιστη», ολοκλήρωσε εκείνος τη φράση για λογαριασμό της, χαμογελώντας πλατιά. «Θέλεις να δοκιμάσουμε;»

«Φύγε», του είπε θυμωμένα.

Εκείνος γέλασε δυνατά. «Θα τα πούμε όταν φτάσουμε μεσοπέλαγα, μικρή μου ψεύτρα».

Και μετά, πριν η Πόπι προλάβει έστω να σκεφτεί να του πετάξει κάτι, ο καπετάνιος έφυγε.